

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

Харків
«Фоліо»
2019

СЛІПИЙ
ВАСИЛІСК

ПЕРЕВЕРТНІ

Вони ввійшли в мій кабінет один за одним — дідуньо (він зовсім не був застарим, однак стропата (періста, ряба) борода додавала йому зайвих років п'ятнадцять), понурий хлопчик із блідим хворобливим обличчям і молода вівчарка на короткому поводі (повідку)

Хто вони такі, я зрозумів раніше, ніж дідок заговорив.

— М-м, — сказав дідок. — Позавчора ми з вами говорили по телефону.

— Так-так, пане Вульфє, — я підвівся з-за столу, простягнув йому руку. — Прошу вас, сідайте...

Вони сіли — надто скуто, дідок у центрі диванчика для відвідувачів, хлопчик — скраю. Собака ліг віддалік і відразу поклав голову на лапи. Чи то він дуже стомився, чи все йому обридло.

Дідуньо облизав уста й потер руки. Коли б місяць був у повні, подумав я з раптовою неприязню, не пустив би тебе й на поріг, красеню. Разом із твоїми виродками.

— Дозвольте представити вам мого онука Георга, — дід поторгав хлопчика за плечі. — Георгу, привітайся...

Хлопцеві було років десять, і замість вітання він кинув на мене зацькований, повний ненависті погляд.

— ...І мою онуку Фіоленту, — дідуньо пучками пальців погладив собаку. Вівчарка була байдужою.

— Ми дуже розраховуємо на вас, — дідок піддесливо посміхнувся. — Ось бачите...

І замовк.

— Бажаєте кави? — запропонував я. — Цигарку?

Він захитав своєю кудлатою головою:

— Дякую. Якщо дозволите, я перейду відразу до справи. У нашому роду, а це дуже давній рід, дозвольте вас запевнити... упродовж поколінь схвалювали шлюб, якщо не близькорідні, то... ви мене розумієте?

— Так, — сказав я. — Будь ласка, продовжуйте.

— Як результат, — дід із подивився на хлопчика, начеб те, що він хотів сказати, не призначалося для дитячих вух, — як результат в останньому поколінні... Це діти мого сина, який, на жаль, не може приділяти їм достатньо уваги... Народилися два чарівних близнюки, хлопчик і дівчинка. Георг і Фіолента. Із паралельним циклом перевертнів... у протифазі. Тобто вдень Георг був хлопчиком, а Фіолента, собакою (цуценям)... Уночі Георг перетворювався на котика, а Фіолента залишалася дівчинкою... Ось, бачите, подобове перевтілення... справа клопітка й виснажлива... На відміну від класичного, відповідно до фаз Місяця. Та коли йдеться про таку родину, як наша... коротко кажучи, діти підросли, і моєї невістці спало на думку...

Він знову подивився на хлопчика. Той відповів йому таким поглядом, що, наприклад, якби мій онук посмів подивитися на мене так само — то відразу був би покараний.

— Моя невістка, — дід зітхнув. — Але справа не в тому... Вирішено було, — напевно, спеціально (саме) для хлопчика дідусь підкреслив безособовий зворот «вирішено», — вирішено було, що діти будуть краще розвиватися, якщо фази їхнього перевтілення збігатимуться. До того ж припускалося, що вдень вони вдвох будуть ходити до школи. Ми пішли до спеціаліста... Нам його порекомендували... І після того, як ми оплатили досить довгу й неприємну для дітей процедуру... брат і сестра нарешті зустрілися... у людській подобі. На жаль, — дідусь знову потер долоні й обливав уста, — це не пішло на користь ні Георгові, ні Фіо. Вони не стали друзями, ось що я

хочу сказати. Георг звик дружити з собачкою, а Фіолеті подобається котик... І коли вдень кожен із них став людиною, то найперше вони почали ревнувати. Вони почали змагатися за увагу матері. Вони обидва поводили себе кепсько... Та це було б ще нічого... А ось після заходу сонця, після того, як... це був жах. Бійка, потім вона заганяла його на дерево. Ми знеслилися, кожного вечора намагаючись його зняти. У нас у маєтку дерева високі... А один чи два рази вона ледь не розірвала брата на шматки. Правда, Георгу?

Краще б він про це не запитував. Вуста в хлопця затрусилися; я чекав, що він зірветься з місця і побіжить (втече) — але ні, він опанував себе. Кісточки пальців (а він нервово м'яв край куртки) побіліли.

Дід сумно хитав головою:

— Усе повернулося на гірше... А я ж попереджав... Я перший зрозумів, що втручання в природний хід речей може завдати дітям шкоди. Страждали більше року, потім ми вирішили... вирішено було повернути цикл назад і влаштувати все, як було раніше. Ми звернулися до того ж спеціаліста, заплатили вдвоє більше, і знову... коротко кажучи, усе повернулося на круги своя.

Він витяг із кишені хусточку й витер губи. Я встиг помітити, як зблиснули при світлі лампи білі трикутні ікла.

— Прошу пробачення, — сказав я, — якщо все повернулося, як було... у чому ж біда?

Дідусь зажурено похитав головою:

— Біда. Ви маєте рацію. Біда... На жаль, з того часу здоров'я — перш за все душевне — моїх онуків дуже похитнулося. Спочатку ми думали (гадали), що це наслідок стресу... Цього невдалого рішення — перебудувати їм фази. Та минуло вже півтора роки, і...

— Півтора роки? — запитав я, мимоволі перебиваючи його. — Ви помітили негаразди — і чекали півтора роки?!

Дідусь засоромився. Сильно потер бороду: дві білих волосинки випали й залишилися лежати на колінах, обтягнутих

чорними штанями, я встиг подумати, що бідолаха — попри антипатію, я все ж його жалів — що бідолаха даремно так розкидається волоссям, тим паче в моєму кабінеті...

Неначе прочитав мої думки, дідусь зітхнув, машинально підібрав волосинки й заховав у кишеню.

— Так же ж... Що тепер говорити? Після року цього жаху — коли вони перетворювалися синхронно... Деякі дивацтва так і хотілося списати на... Ви розумієте...

— Ім'я спеціаліста, до якого ви зверталися, — вимагав я.

Він назвав ім'я. Не маю права погано говорити про конкурентів, але цьому Коновалові я б не довірив і пуделя стригти.

— Чому ж ви не йдете до нього зараз? — запитав я, зовсім не приховуючи сарказму.

Дід зробився зовсім нещасним. Хлопчик сидів, похиливши голову, я бачив тільки його маківку. Собака, здається, заснув. Мені було їх жаль. Я вирішив не влаштовувати виховних пауз.

— Генеалогічні карти ви принесли з собою? — запитав я спокійніше.

Дідусь пожвавішав. Так, карти вони принесли; коли я їх розгорнув, у мене аж потемнішало в очах.

Чортів перевертні! Бундучні себелюбці, блохасті сноби (скнари), та ж спеціально такого не напридумаєш, із найгіршим навмисним умислом не завариш такої каші, як вони умудрилися намішати у своїх матримоніальних фантазіях!

Я подивився на хлопчика, потім на собаку. Дід, забувшись, облизував долоні; я подумав, що в нього також проблеми. Якби він не був таким жадноюю (а можливо, дійсно, йому потрібні гроші), то, розібравшись із дітьми, необхідно було б і діда проконсультувати...

— Усе так кепсько? — нервово запитав дід.

— Недобре, — я почухав брову. — Проте...

Дід загамував подих.

— Проте я візьмуся — вам допомогти, завершив я, дивлячись на хлопчика.

ЗМІСТ

Візит до педіатра	3
Перевертні	9
Письменник	20
Підземний вітер	23
Пробна куля	60
Казка про Золотого півника	62
Скафандри	75
Сліпий василіск	76
Словник	81
Сніг	83
Сто	97
Суддя	99
Тіна-Делла	145
Трон	178
Фенікс	209
Фотосесія	225
Хуррем, або Усміхнена	229
Хутір	244
Чорний дід	263
Я одружуся з кращою дівчиною королівства	265